

Танго

І знов з'єднались в одну оману, –
О дивне танго, – і сум, і пристрасть;
Пливу на хвилях твого туману,
Згубила керму, спалила пристань.

І б'ється серце, і гнеться тіло
В твоїм повільнім і п'янім вирі;
Блакитне сонце мені світило,
А буде чорне, а може й сіре!

Чекає прірва на кожнім схилі,
Та сум і пристрасть манять, мов п'яну,
Пливти все далі, віддавшись хвилі, –
Зрадливе танго, – твого туману.

Та потім вранці, під перший промінь,
Мені не пристрасть туманна сниться –
Зоріє ясно в чаду і втомі,
О світла ніжність, твоя криниця.

Висніження

у старому світі тремкої вії, страху та болю
я не вмерла досі, тому що була з тобою
і, на щастя, можу розказувати іще
нескінченну історію, котрій ти свято віриш,
бо щоразу стаєш мерехтливим і тонкошкірим,
аж допоки узимку не висніжишся ущент,

поки, хороший, не зникнеш, не станеш мревом.
у жаску веремію до тебе йде королева,
і сміється беззвучно, і місяця гострить в ніч.
а потому вона зустріне тебе за рогом,
цілуватиме, бідна, жалісливо та довго,
залишивши для себе гарячий лискучий ніж.

так вмирають щасливі, коли проминають війни.
подивися, — ти скажеш, — я серце для тебе вийняв,
та тепер воно зогниє невідомо де.
королеві стане сили на слово з лишком:
сுவ'язь літер увірветься різко, тому що вийшло,
що ти серце витяг саме з її грудей.

Вегетаріанка

Вегетаріанки з неї ніколи не сталося б! Забудься цю казку!

Їсти тебе поїдом – ну чим не хобі.

Серед сучасних дивацтв – це така безневинна фобія –
уникати зайвої ніжності та боятися ласки.

А ще догризати в тобі терпцю залишки,
з пальців злизуючи надкалорійні осуди,
вона ж тебе їсть просто з щоденного посуду,
вона ж об'їдається, не відчуваючи надлишку.

А ще, придивися, маскує шипінням шампанського
схлипування тихі після кожної сварки.
Придивися крізь дим своєї цигарки –
може, все ж є у ній хоча б крихта чогось веганського?

* * *

загортатись у шкіру твою як в льодяники сміху –
ніжність має стільки імен, але люди бояться любові більше,
аніж війни; носять ніж цього страху замість троянди
у серці, простромлюючи груди іншого, коли той без одежі,
без окулярів, без мови – словами також можна прикритися,
коли вітер дитячих образ пронизує аж до кісток, коли сказати
«люблю» язик відмовляється, нам добре усе це знайомо –
як сміхом придушують паростки близькості, адже програти
не хоче ніхто; і це справді смішно – трактувати любов як війну,
як руйнування власного тіла й тіла того,

хто міг би зігріти краще

за будь-яку ковдру; ця відмова любити –

як дурний підлітковий бунт,

як претензія на самостійність там, де один в полі не воїн,
хіба сонях згорілий, попіл збентежений, ватра надмірна;
у країні мовчання стільки розбитого скла, що ще одне дзеркало
ніхто не помітить; от тільки відбитки на шкірі не стерти
ганчіркою сліз; хіба торкатися пальцями пам'яті
як папір торкається дерева зрубаним горлом